

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 15 maja 2023 r.

Poz. 4244

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.557.2023 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 5 maja 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 40 ze zm.), dalej jako: *u.s.g.*,

stwierdzam nieważność

uchwały Nr LVIII/414/23 Rady Gminy Pilchowice z dnia 30 marca 2023 r. w sprawie przyjęcia „Regulaminu określającego zasady i tryb korzystania z kortu tenisowego stanowiącego własność Gminy Pilchowice” oraz powierzenia uprawnień Wójtowi Gminy Pilchowice, dalej jako: *Regulamin*, w części określonej ze:

- § 5 pkt 5 Regulaminu, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 *u.s.g.* i art. 95 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1359 ze zm.);

- § 5 pkt 6 Regulaminu, w zakresie sformułowania: *palenia tytoniu, w tym e-papierosów, spożywania alkoholu, zażywania środków odurzających oraz*, a także poprzedzającego to sformułowanie dwukropka, jako sprzecznej z: art. 40 ust. 2 pkt 4 *u.s.g.*, art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 165), art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 172), a także z art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 700);

- § 5 pkt 7 Regulaminu, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 *u.s.g.* i art. 115 § 16 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 1138 ze zm.), w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483), dalej jako: *Konstytucja RP*;

- § 5 pkt 9 Regulaminu, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 *u.s.g.* i art. 163 § 1 Kodeksu karnego;

- § 6 i § 8 Regulaminu, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 *u.s.g.*, w zw. z art. 415 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 1360 ze zm.), w zw. z art. 95 § 1 oraz art. 155 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńskiego;

- § 9 Regulaminu, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 *u.s.g.* oraz z art. 11 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r., o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 202 ze zm.);

- § 10-12 Regulaminu, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 *u.s.g.* i art. 435 § 1 Kodeksu cywilnego.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 30 marca 2023 r. Rada Gminy Pilchowice podjęła uchwałę Nr LVIII/414/23 w sprawie przyjęcia "Regulaminu określającego zasady i tryb korzystania z kortu tenisowego stanowiącego własność Gminy Pilchowice" oraz powierzenia uprawnień Wójtowi Gminy Pilchowice.

Jako podstawę prawną uchwały Rada wskazała m.in. art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, a także art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 679 ze zm.).

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 5 kwietnia 2023 r.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru uznał, że jest ona częściowo niezgodna z prawem.

Na mocy § 1 uchwały przyjęto *Regulamin określający zasady i tryb korzystania z kortu tenisowego stanowiącego własność Gminy Pilchowice*, w brzmieniu określonym w załączniku do uchwały. Ponadto, w oparciu o § 2 uchwały, dokonano powierzenia Wójtowi Gminy Pilchowice uprawnienia do ustalenia opłat za korzystanie z obiektu użyteczności publicznej w zakresie związanym z korzystaniem z kortu tenisowego zlokalizowanego w Nieborowicach przy ul. Głównej 50.

Podstawę prawną uchwały stanowi m.in. art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym *na podstawie niniejszej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej*. Wymaga podkreślenia, że art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym jest normą delegacyjną o charakterze generalnym, która pozostawia gminie względną swobodę odnośnie do możliwości stanowienia przepisów ustrojowo-organizacyjnych. Należy jednak pamiętać, że autonomia uchwałodawcza gminy, nawet ta wywodzona z upoważnienia generalnego, zawsze ulega ograniczeniu z uwagi na konstytucyjne cechy aktów prawa miejscowego, tj. konieczność ich stanowienia na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 94 Konstytucji RP). Jak wskazuje Dorota Dąbek, Komentarz do art. 40 ustawy o samorządzie gminnym, (w:), P. Chmielnicki (red.), Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, LEX/el: *Z jednej strony w upoważnieniu generalnym istnieje konieczność zawarcia pewnego minimum co do treści (upoważnienie generalne, podobnie jak szczegółowe, zawierać musi określenie organu kompetentnego do wydania aktu i materii będącej przedmiotem regulacji, tyle że to ostatnie zrealizowane może być poprzez ogólne jedynie wskazanie zakresu regulacji) a z drugiej zaś strony swoboda prawodawców lokalnych jest zawsze ograniczona poprzez „legalność” działań – stanowione prawo cechować musi zgodność z przepisami powszechnie obowiązującymi*. Oznacza to, że wszystkie unormowania uchwały muszą precyzyjnie realizować delegację ustawową i nie mogą swym zakresem przekraczać jej granic, nawet jeżeli delegacja ma charakter generalny.

Jedną z podstawowych zasad działania organów administracji publicznej jest zasada praworządności, to jest działania tych organów na podstawie i w granicach prawa. Jest to zasada rangi konstytucyjnej (art. 7 Konstytucji RP), z której wynika w szczególności zakaz domniemywania kompetencji organu, a tym samym nakaz, by wszelkie działania organu władzy publicznej były oparte na wyraźnie określonej normie kompetencyjnej. Organ władzy publicznej ma obowiązek wykazać istnienie normy kompetencyjnej, uprawniającej go do działania, niedopuszczalne jest bowiem poprzestawanie tylko na stwierdzeniu braku zakazu takiego działania w normach zawierających jego kompetencje ogólne (postanowienie 7 sędziów SN z 18 stycznia 2005 r., sygn. akt WK 22/04, OSNKW 2005, nr 3, poz. 29). Każde przekroczenie granic określonych przez Konstytucję, pozbawia taki organ legitymacji działania (B. Banaszak, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2009, s. 57). Stanowisko to potwierdza także orzecznictwo administracyjne. W wyroku z dnia 26 maja 1992 r. Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił w tezie pierwszej, że: *radę gmin stanowiącą akty prawa miejscowego zgodnie z art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym winny treść swoich regulacji dostosować ściśle do zakresu przyznanego im upoważnienia i przysługujących im kompetencji, wynikających z ich zadań, a w razie wątpliwości co do zakresu tego upoważnienia wyjaśnić te wątpliwości przez zastosowanie wykładni zawężającej* (sygn. akt SA/Wr 310/92, CBOSA).

Zdaniem organu nadzoru uchwała w części została podjęta niezgodnie z powszechnie obowiązującym prawem.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Rada w § 5 Regulaminu, stanowiąc w przedmiocie nakazów i zakazów określonego zachowania się przez użytkowników kortu, dokonała nieuprawnionej modyfikacji przepisów rangi ustawowej. Tymczasem w orzecznictwie sądowo-administracyjnym powszechnie przyjmuje się, że niedopuszczalne jest dokonywanie modyfikacji unormowań zawartych w innych aktach normatywnych. (por. np. wyrok NSA z dnia 16 czerwca 1992 r., sygn. akt II SA 99/92, ONSA 1993, nr 2, poz. 44; wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98, OwSS 2000, nr 1, poz. 17; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. akt IV SA/Gl 391/12, CBOSA). Modyfikacja, czy powtórzenie przepisów ustawy może wypaczyć ich sens. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony, czy

zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście całości postanowień uchwały, co może spowodować całkowitą lub częściową zmianę intencji prawodawcy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie z dnia 28 lutego 2003 roku, sygn. akt I SA/Lu 882/02, Legalis nr 95559; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 roku, sygn. akt II OSK 1077/09, Legalis nr 215766; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 stycznia 2013 roku, sygn. akt IV SA/Gl 391/12, Legalis nr 767206).

Z powyższego powodu należy zakwestionować § 5 pkt 6 Regulaminu w brzmieniu: *zabrania się na terenie kortu tenisowego: palenia tytoniu, w tym e-papierosów, spożywania alkoholu, zażywania środków odurzających oraz wprowadzania zwierząt*. Zdaniem organu nadzoru norma ta, w zakresie, w jakim zabrania na terenie kortu tenisowego: palenia tytoniu, w tym e-papierosów, spożywania alkoholu, a także zażywania środków odurzających, w sposób nieuprawniony modyfikuje przepisy rangi ustawowej.

I tak, w odniesieniu do zakazu spożywania alkoholu – trzeba wskazać, że z art. 14 ust. 2a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wynika, iż: *Zabrania się spożywania napojów alkoholowych w miejscu publicznym, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów*. Niewątpliwie kort tenisowy, jako miejsce ogólnodostępne, spełnia wymogi dla uznania go za miejsce publiczne, wobec czego dyspozycja art. 14 ust. 2a ww. ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi będzie miała bezpośrednie zastosowanie wobec użytkowników kortu, a powielenie tego zakazu w analizowanej uchwale należy uznać za istotne naruszenie prawa. Dodatkowo, przepis art. 14 ust. 6 omawianej ustawy upoważnia radę gminy do ustanowienia czasowego lub stałego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w innych niewymienionych w ustawie miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter. Mając na uwadze powyższe należy podkreślić, że wprowadzenie tego rodzaju zakazu podlega odrębnej delegacji i nie może następować na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Podobnie, w odniesieniu do zakazu palenia tytoniu – zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, zabrania się palenia wyrobów tytoniowych, w tym palenia nowatorskich wyrobów tytoniowych i palenia papierosów elektronicznych, w pomieszczeniach obiektów sportowych.

Z kolei zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, penalizowane jest zachowanie posiadania, wbrew przepisom ustawy, środków odurzających lub substancji psychotropowych. W opinii Wojewody, skoro zabronione przepisem ustawy jest posiadanie środków odurzających, to tym bardziej nie będzie możliwe ich spożywanie, i nie jest zasadne wprowadzanie odrębnej normy w tym zakresie.

Należy zaznaczyć, że powyższy pogląd znalazł odzwierciedlenie w orzecznictwie. W analogicznym stanie faktycznym WSA we Wrocławiu, w wyroku z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. III SA/Wr 427/19, CBOSA, stwierdził: *Odnosząc się do wprowadzonego w regulaminie korzystania z lodowiska zakazu palenia tytoniu, spożywania alkoholu lub innych środków odurzających, należy wskazać, że przekroczenie normy kompetencyjnej nastąpiło tu poprzez powtórzenie zakazu wynikającego z art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy z 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, art. 14 ust. 2a ustawy z 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz art. 62 ust. 1 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii*.

Dalej, za niezgodny z prawem trzeba ponadto uznać § 5 pkt 7 Regulaminu, zgodnie z którym: *zakazuje się wstępu na teren kortu osobom nietrzeźwym oraz będącym pod wpływem środków odurzających*. Przepis ten budzi dwojakiego rodzaju zastrzeżenia – po pierwsze, nie wiadomo, czy uchwałodawca utożsamia pojęcie osoby nietrzeźwej ze stanem nietrzeźwości, o którym mowa w art. 115 § 16 Kodeksu karnego, przez co norma ta pozostaje niejasna, a w efekcie nie wiadomo, kogo należy uznać za osobę nietrzeźwą. Po drugie, nie wiadomo, kto i w jakim trybie miałby weryfikować, czy dana osoba znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających.

Natomiast § 5 pkt 9 Regulaminu (*zabrania się powodowania sytuacji stwarzających niebezpieczeństwo dla siebie i innych osób*), modyfikuje art. 163 § 1 Kodeksu karnego, który typizuje przestępstwo spowodowania zdarzenia powszechnie niebezpiecznego, czyli zagrażającego życiu lub zdrowiu wielu osób lub mieniu w wielkich rozmiarach.

W dalszej części należy zakwestionować szereg postanowień Regulaminu odnoszących się do odpowiedzialności prawnej użytkowników kortu:

§ 6. Osoby korzystające z kortu tenisowego odpowiadają materialnie za szkody i zniszczenia powstałe w trakcie użytkowania tegoż obiektu.

(...)

§ 8. Korzystanie z kortu tenisowego odbywa się na własną odpowiedzialność, przy czym odpowiedzialność za osoby niepełnoletnie ponoszą rodzice lub ich opiekunowie prawni.

(...)

§ 10. Zarządzający kortem tenisowym nie ponosi odpowiedzialności za rzeczy osobiste użytkownika wniesione na teren obiektu lub pozostawione na jego terenie.

§ 11. Zarządzający kortem tenisowym nie ponosi odpowiedzialności za ewentualne urazy jakich doznają osoby korzystające z obiektu.

§ 12. Zarządzający kortem tenisowym nie ponosi odpowiedzialności za skutki wynikające z niezastosowania się do postanowień niniejszego regulaminu.

Zdaniem organu nadzoru Rada, umieszczając w przedmiotowym regulaminie postanowienia dotyczące odpowiedzialności prawnej, przekroczyła przyznane jej ustawą kompetencje w zakresie uregulowania aktem prawa miejscowego zasad korzystania z gminnych obiektów użyteczności publicznych. Użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym pojęcie *zasady i tryb korzystania* determinuje kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania jedynie norm określających zasady prawidłowego postępowania i zachowania się przez korzystających z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Rada gminy na podstawie powyższej regulacji nie jest jednak upoważniona do wprowadzania do aktu regulaminowego jakichkolwiek przepisów ustalających swoiste zasady odpowiedzialności cywilnej, porządkowej czy karnej w związku z korzystaniem z urządzeń na terenie tego obiektu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. akt: IV SA/Po 672/11, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 2 września 2010 r., sygn. akt: II SA/Ol 659/10, CBOSA). Ustawodawca nie przyznał radzie prawa do przyjęcia – w drodze aktu prawa miejscowego – regulacji dotyczących odpowiedzialności prawnej, ani w ramach upoważnienia określonego art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, ani też na podstawie jakiegokolwiek innego obowiązującego przepisu prawa.

Kwestie odpowiedzialności prawnej regulują akty wyższego rzędu i to w sposób kompleksowy. W przypadku wystąpienia zdarzenia czy szkody uruchamiającej odpowiedzialność danego podmiotu, będą miały bezpośrednie zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego, kodeksu karnego lub kodeksu wykroczeń. Zatem jakiegokolwiek próby stanowienia przez radę w akcie prawa miejscowego w przedmiocie odpowiedzialności materialnej, odszkodowawczej, cywilnoprawnej, porządkowej, czy karnej, stanowią istotne naruszenie prawa.

Tym samym należy zakwestionować postanowienia § 6, § 8, § 10, § 11 i § 12 Regulaminu, jako przekraczające zakres delegacji ustawowej. Przepisy te odnoszą się do kwestii odpowiedzialności prawnej, a przy tym – co równie istotne – w § 10-12 Regulaminu uregulowano zakres odpowiedzialności zarządzającego kortem, a nie bezpośrednio jego użytkownika. Przepisy § 10-12 Regulaminu wyłączają odpowiedzialność zarządzającego obiektem (czyli zgodnie z § 1 pkt 2 Regulaminu – wójta lub upoważnioną przez niego osobę), a tym samym ograniczają ogólne zasady odpowiedzialności deliktowej określone w Kodeksie cywilnym (art. 415 i n.). Zgodnie z art. 435 § 1 Kodeksu cywilnego, właściciel obiektu ponosi odpowiedzialność za szkody powstałe na terenie tegoż obiektu na zasadzie ryzyka. Odpowiedzialności tej rada gminy nie może ograniczyć ani modyfikować w drodze uchwały i dlatego wspomniane przepisy uchwały uznać należy za rażąco sprzeczne z obowiązującym prawem.

Podobnie należy stwierdzić w odniesieniu do § 5 pkt 5 i § 8 Regulaminu, który odnosi się do kwestii odpowiedzialności rodziców i opiekunów prawnych za osoby niepełnoletnie. Rozwiązania te powielają reguły sprawowania pieczy nad małoletnimi przez rodziców (opiekunów), określone w przepisach Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (art. 95 § 1 i art. 155 § 1).

Zastrzeżenia organu nadzoru wzbudza ponadto przepis § 9 Regulaminu, w następującym brzmieniu: *Osoby przebywające na terenie kortu tenisowego, naruszające porządek publiczny, dobre obyczaje, w tym używające wulgaryzmów, stwarzające zagrożenie dla innych osób, a także osoby niestosujące się do przepisów niniejszego regulaminu mogą zostać usunięte z terenu kortu tenisowego bez prawa zwrotu wcześniej uiszczonych opłat, niezależnie od ewentualnego skierowania sprawy na drogę postępowania karnego lub*

cywilnego. Wprowadzony przez Radę przepis dotyczy sytuacji, w której możliwe będzie fizyczne usunięcie z terenu kortu osoby naruszającej określone normy, a zatem użycie wobec niej środka przymusu bezpośredniego w postaci siły fizycznej. Tymczasem kwestię tę reguluje art. 14 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2013. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej. Ustawa wskazuje dokładnie, kiedy i w jakim zakresie możliwe jest użycie przez funkcjonariusza siły fizycznej, przy czym za szczególnie istotny należy uznać wskazany w art. 11 tej ustawy katalog działań, w odniesieniu do których możliwe jest zastosowanie środków przymusu bezpośredniego. Trzeba w związku z tym uznać, że organ uchwałodawczy gminy nie posiada kompetencji do rozszerzania ww. katalogu w akcie podstawowym, a to, czy osoba niestosująca się do postanowień regulaminu zostanie wydalona z terenu kortu zależy od funkcjonariusza stosującego postanowienia ustawy o środkach przymusu bezpośredniego, w szczególności funkcjonariusza Policji.

Ponadto § 9 Regulaminu można postawić zarzut braku dostatecznej określoności – po pierwsze, nie wiadomo, kto ma decydować o usunięciu z terenu kortu osób naruszających § 9 Regulaminu, a także fizycznie egzekwować nakaz usunięcia; po drugie – sam katalog przesłanek wskazanych w tym przepisie jest zbyt ogólny (w przepisie tym jest mowa m.in. o dobrych obyczajach, stosowaniu wulgaryzmów czy też stwarzaniu zagrożenia dla innych). Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2002 r. (sygn. akt K 6/02, OTK), podniósł tymczasem, że przepisy prawa powszechnie obowiązującego „*muszą być sformułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. (...) Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw*”.

Powyżej opisane uchybienia należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, sprzeczność ta jest oczywista i bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od samego początku (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA).

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr LVIII/414/23 Rady Gminy Pilchowice – w części określonej powyżej – należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru Prawnego
Elżbieta Żabicka-Łakomy